

OKROTNIK (1) *sb m*

N sg okrotnik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Ten, kto obłaskawia zwierzęta:

Wyrażenie: »okrotnik dzikich zwierząt«: Mansuetarius, Okrotnik dzikich zwierząt [!]. Mącz 208c.

LWil